

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členov senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu: **P. D.**, narodený X., bytom S., L. ul. č.X. proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa - ústredie v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, o dávku v nezamestnanosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2011, č. k. 13S/35/2011-43, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2011, č. k. 13S/35/2011-43 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 25. októbra 2011, č. k. 13S/35/2011-43, podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP zrušil rozhodnutie z 19. januára 2011 č. 7452-2/2011-BA, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len "zákon o sociálnom poistení") žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Prievidza z 11. novembra 2010, číslo 10894-6/2010-PD o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

Krajský súd poukázal na § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), čl. 61 ods. 1 a 2, čl. 65 ods. 5 písm. a/ Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“), čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) a zistil, že žalobca v období od 23. júna 2006 do 20. júna 2010 pracoval a bol poistený v nezamestnanosti vo Veľkej Británii. Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi č.k. 26376/99358/2010/OIPaSS zo 6. júla 2010 bol od 23. júna 2010 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalobca rodičov a príbuzných žijúcich na Slovensku navštevoval štyrikrát do roka, mal trvalý pobyt v D. u svojich rodičov, kde aj po návrate býva teraz už spolu s manželkou, ktorá je občiankou Slovenskej republiky, spolu začali stavať rodinný dom na pozemku, ktorý si kúpili v období pobytu vo Veľkej Británii. Zistené okolnosti preukazujú, že žalobca mal nielen trvalý pobyt, ale aj centrum záujmu na území Slovenskej republiky, t.j. miesto, v ktorom býva s úmyslom zdržiavať sa tam trvalo. Konanie žalobcu počas pobytu vo Veľkej Británii nasvedčuje tomu, že bydlisko vo Veľkej Británii bolo len prechodné a natrvalo sa chcel zdržiavať v Slovenskej republike. Vyhodnotenie týchto skutočností svedčí o zachovaní väzieb na území Slovenskej republiky. Za nesprávny pokladal právny názor žalovanej, že nemožno dobu poistenia v nezamestnanosti získanú na území Veľkej Británie zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s článkom 61 základného nariadenia.

Krajský súd úspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal s odôvodnením, že ich náhradu neuplatnil.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná odvolanie. Uviedla, že v prejednávanej veci súd spochybnil jej právny názor, týkajúci sa nezachovania väzieb a centra záujmov žalobcu na území Slovenskej republiky počas posledného pracovného pomeru žalobcu vo Veľkej Británii. Namietala, že kritéria uvedené v článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia poukazujú na vytváranie väzieb žalobcu so štátom zamestnania, t.j. Veľkej Británie. Poukázala na dĺžku a trvalosť pobytu v tomto štáte, v ktorom bol s blízkou osobu, terajšou manželkou, na frekvenciu návratov na územie Slovenskej republiky čo svedčí o tom, že žalobca nemal centrum svojich záujmov na Slovensku. Pokladala za neprijateľné, aby sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia článku 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dost' stabilné zamestnanie

alebo samostatne zárobkovo činnú osobu v členskom štáte, ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Žalobca počas pracovného pomeru vo Veľkej Británii sa vracal štyrikrát ročne na Slovensko, preto nie je možné za bydlisko žalobcu pokladať Slovensko, teda nemal zachované bydlisko na území Slovenska a v tejto súvislosti poukázal na právny názor uvedený v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo 17. februára 1977, C 76-76 – Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi, podľa ktorého pojem členský štát, v ktorom pracovník býva, musí byť obmedzený na štát, v ktorom pracovník aj napriek tomu, že je zamestnaný v inom členskom štáte, naďalej má svoje zvyčajné bydlisko a svoje stredisko životných záujmov. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, prípadne ho zmenil a žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k názoru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

V prejednávanvej veci súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a odvolací súd naň v celom rozsahu aj poukazuje (§ 219 ods. 2 OSP). K veci uvádza nasledovné.

Žalobca 2. augusta 2010 požiadal o dávku v nezamestnanosti potom, ako bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi zo 6. júla 2010 číslo 26376/99358/2010/OIPaSS.

Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení (v znení účinnom do 31. augusta 2010) poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie nezamestnaných občanov hľadajúcich zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej tri roky, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie nároku na dávku dosiahnutím dôb poistenia v potrebnom rozsahu, zohľadní doby poistenia dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokolvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.

Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia uplatňovanie odseku 1 s výnimkou prípadov uvedených v čl. 65 ods. 5 písm. a) sa podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

Výnimku z tohto pravidla, ako to uvádza aj žalovaná v preskúvanom rozhodnutí, predstavujú prípady uvedené v článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, t.j. prípady, kedy si dotknutá osoba počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba na území iného členského štátu zachovala bydlisko na území Slovenskej republiky (v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia).

Uvedené ustanovenia umožňujú zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Veľkej Británie do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia v prípade preukázania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania mimo územia Slovenska.

Dostatočne bolo preukázané, že žalobca pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku nebol poistený v nezamestnanosti najmenej tri roky, pretože v posudzovanom období pracoval na území iného členského štátu EÚ, vo Veľkej Británii. Správnomu orgánu predložil formulár U002 – záznam o poistení z 12. októbra 2010, v zmysle ktorého bol od 21. júna 2006 do 20. júna 2010 poistený v nezamestnanosti na území tohto členského štátu EÚ. Preukázaná bola aj skutočnosť, že žalobca vo Veľkej Británii ukončil pobyt, za ktoré obdobie bol podľa právnych predpisov tohto štátu poistený.

Žalovaná pre nárok na dávku v nezamestnanosti posudzovala otázku zachovania väzieb žalobcu na území Slovenskej republiky na základe údajov, ktoré žalobca vypísal 2. augusta 2010 v dotazníku žalovanej označenom ako "Dotazník na účely preukázania bydliska na území Slovenskej republiky počas posledného zamestnania (samostatnej zárobkovej činnosti) v inom členskom štáte EÚ v zmysle článku 65 ods. 2, 3 a 5 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 6883/2004 o koordinácii systémov sociálneho

zabezpečenia v platnom znení". Zo skutočností, že žalobca vykonával návštevy blízkych príbuzných v Slovenskej republike štyrikrát ročne za obdobie štyroch rokov zamestnania vo Veľkej Británii, že zatiaľ býva u rodičov, žalovaná dospela k záveru, že nepreukazujú pevné väzby so Slovenskom a ani s bydliskom na území Slovenskej republiky.

Odvolačný súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že konanie žalobcu počas pobytu vo Veľkej Británii jednoznačne nasvedčovalo zachovanie pevných väzieb s úmyslom naďalej mať bydlisko na území Slovenskej republiky. Svedčí o tom najmä to, že zrejme zo zarobených peňazí v priebehu pobytu v tomto štáte kúpil pozemok na slovenskom území a získal stavebné povolenie (29. februára 2008) na rodinný dom v katastrálnom území Banky.

Slovenskú republiku teda žalobca pokladal za "svoje zvyčajné bydlisko a svoje stredisko životných záujmov". Napokon žalovaná ani netvrdila, že žalobca vo Veľkej Británii počas svojho zamestnania konal s úmyslom zostať v tomto štáte. Odvolačný súd sa preto stotožnil s právnym názorom krajského súdu v otázke, že žalobca svojim konaním počas výkonu zamestnania (a platenia poistenia) v inom členskom štáte EÚ zachoval centrum svojho záujmu ako aj bydliska na území Slovenskej republiky.

Odvolačný súd poznamenáva, že v dôvodoch rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci *Silvana Di Paulo* je uvedené, že bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte.

Z uvedeného dôvodu je potrebné u žalobcu zohľadniť doby poistenia dosiahnuté podľa právnych predpisov Veľkej Británie tak, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov Slovenskej republiky v zmysle čl. 61 ods. 1 základného nariadenia.

Odvolačný súd dospel k záveru, že krajský súd správne zistil, že nezodpovedajú zákonu rozhodnutia žalovanej o dávke v nezamestnanosti v zmysle § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, ktorá doby poistenia dosiahnuté vo Veľkej Británii žalobcovi nezohľadnila. Preskúmaný rozsudok súdu prvého stupňa preto podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania.

Úspešný žalobca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2013

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová